

כמה זמן האדם חי?

"אתה יודע מה נותן לי את הכוח להתחיל דברים ולעשות אותם במאה אחוז?" הוא שאל אותי. הבטתי בו. מיסטר פיקס, ככה אני קורא לו. חבר טוב שלי שכל דבר עושה פיקס! אין אצלו 60% עבודה או השקעה. אין אצלו אפילו 95%. הכול חייב להיות מאה אחוז. אפשר לחשוב שהוא פרפקציוניסט לחוץ. ממש לא. הוא עושה את הדברים ברוגע ובמחשבה, אבל תמיד שואף למאה אחוז, וזה ניכר בעבודה שלו, בלימוד, ובכלל בכל דבר שהוא נוגע בו.

"לא, אני לא יודע. מה באמת?" הוא חייך ואז מבטו הרצין. נראה היה שמחשבתו נודדת מאיתנו למרחקים. "אני חושב על השניות האחרונות של החיים שלי", אמר. "אני חושב על המבט שיהיה לי בעיניים. איזה מבט זה יהיה?" הוא עצר לרגע. "מבט של פראייר, של אחד כזה שהחיים עברו לידו והוא לא עשה את מה שבאמת היה יכול לעשות, או מבט מרוצה, מבט שאומר: הֵי, אני את שלי עשיתי, את מאת האחוזים שלי נתתי".

כמה זמן יש לנו? כמה זמן אנחנו באמת חיים? שישים-שבעים שנה? אולי שמונים-תשעים? יש המנסים לחשב את שעות הערות שלנו ולהגדיר אותן כחיים, ואז מגלים ששליש מהחיים אנחנו ישנים. אבל השאלה הנשאלת היא, האם אנחנו חיים וכמה אנחנו חיים בשעות הערות שלנו?

כתב רבי משה טייטלבוים בספרו "ישמח משה", שאם שואלים אדם כמה זמן הוא חי - באמת עליו לענות "רגע אחד", שהרי בזמן שעבר - הוא כבר לא חי, ובעתיד - אין לדעת מה יקרה:

כְּשֵׁשׂוֹאֲלִין עַל אָדָם כַּמָּה הוּא חַי, אִם נָשׁוּב עַל דְּרָךְ הָאָמֶת רְאוּי לַחֲשׁב רִגְעַ אַחַת, כִּי מָה שֶׁהָיָה חַי עַד הֵנָּה כְּבָר הוּא אָפֶס וְאֵין כִּי כְּבָר חָלַף הַלֶּךְ לוֹ... וְהַעֲתִיד אֲשֶׁר יִהְיֶה עוֹד, מִי יוֹדֵעַ כִּי הָאָדָם אֵינוֹ בְּטוּחַ בְּחַיָּיו. וְאֵין לוֹ רַק הַרְגַע שֶׁל עֵתָהּ, וְהִיא אֵינָה עוֹמְדָת רַק מוּעָף בִּיעָף, כִּי אַחַר כָּל רִגְעַ מַת רִגְעַ אֶחָד מִזְמַן אֲשֶׁר הֶקְצַב לוֹ, וְהַזְמַן פּוֹרֵחַ תָּמִיד וְאֵינוֹ עוֹמֵד בְּמִקּוֹם אֶחָד, וְאִם כֵּן תָּמִיד אֵינוֹ חַי רַק הַרְגַע שֶׁל עֵתָהּ... וְהוּא מוֹסֵר גְּדוֹל לְאָדָם שֶׁיִּהְיֶה תָּמִיד לְנֶגֶד עֵינָיו כִּי אֵין לוֹ חַיּוּת רַק עֵתָהּ, וְאִם כֵּן מִי פְתִי יִסִּיר לְבָלוֹתָו בְּהִבָּל עַל כָּל פְּנִים הַרְגַע שֶׁיֵּשׁ לוֹ עֵתָהּ, אֶךְ יִדְבִּיקָהּוּ בְּחַי וְקַיִם יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ.

(ישמח משה, פרשת ויחי, דף ק"ט, א')

החיות מגיעה רק מהרגע הזה. מה זה אומר לי? איך זה משפיע על החיים שלי? אם אני מבין שיש לי רק את העכשיו, איך אני יכול לבזבז את הרגע הזה? איך אני יכול לוותר עליו, כפי שכותב הרב טייטלבוים: "מי פתי יסיר לבלותו בהבל על כל פנים הרגע שיש לו עתה?" הרגע הזה הוא הרגע היחיד. פעמים רבות מתחרט האדם בסוף ימיו על שלא עשה את מה שהיה יכול

לעשות כשהיה צעיר יותר. אותם ימים עברו חלפו ולא ישובו אליו. ייתכן שגם כוחותיו כבר עזבו אותו. אין זה אומר שעכשיו אני צריך להצטער על מה שחלף ולא ישוב, אבל כדאי לעשות הכול כדי שלא להגיע למצב הזה.

תרגיל: נחזור לתחילת הפרק, לְחֶבֶר עם המבט בעיניים. איזה מבט יהיה לנו בסוף החיים? ואם סוף החיים הוא חס ושלום עכשיו - איזה סוג מבט יש לנו בעיניים? כמה חשוב לנו לשנות ולהשתנות? האם אנו בכיוון שהיינו רוצים, של החיים שהיינו רוצים לחיות? ואם אנחנו מבינים שזה חשוב לנו, האם יש לפחות דבר קטן שאנו יכולים לעשות כדי ללכת לכיוון המבט הנכון מבחינתנו?

אם אנחנו מאמינים בחיים ברגע הנוכחי, נוכל להבין שגם עכשיו, אם נחליט לקבל אחריות על חיינו ולא נתרפק יותר מדי על העבר שהפסדנו או על בחירות שטעינו בהן - נוכל לחיות ולעשות מה שאנחנו מאמינים שעלינו לעשות ומה שביכולתנו לפעול, "כעת הזאת"!

**"וְהוּא מוֹסֵר גְּדוֹל לְאָדָם שֶׁיִּהְיֶה תָּמִיד לְנֶגֶד עֵינָיו
כִּי אֵין לוֹ חַיּוּת רַק עֵתָהּ".**